

[Carl P. Jensen.]

Dette mæglingforslag var et resultat af lange og trange forhandlinger under ledelse af forligsmanden, direktør Erik Dreyer, der her igen viste, at han magtede det umulige. Med dette forligs vedtagelse var det den almindelige opfattelse, at der i nogen grad var lagt en linie for de efterfølgende overenskomstforhandlinger; i første række tænkte man på slagteriarbejderne. Det viste sig også, at nogle mere sekundære grupper af hele denne faggruppe på normal måde løste de faglige overenskomstproblemer. Tilbage stod den store gruppe, arbejderne på privat- og andelsslagterierne, og man var på forhånd klar over, at der her var tale om et meget vanskeligt område, et område, der vel nok ikke kunne forventes løst på nøjagtig tilsvarende lønmæssige grundlag som det, der lå til grund for det store mæglingforslag.

Årsagen hertil var den, at denne betydelige løngruppe af arbejdere var kommet bagud. De særlige forhold for landbruget i 1930'erne havde bevirket, at man gang på gang måtte resignere indenfor dette erhverv; krigstidens særlige forhold med lov om arbejdsforhold, den tvungne voldgift, havde ikke kunnet råde bod på denne udvikling lige så lidt som de efterfølgende overenskomstforhandlinger. Allerede ved den første frie overenskomstforhandling i 1946 søgte slagteriarbejderne at indhente det, de var kommet bagud med, og da et mæglingforslag ikke var tilfredsstillende, blev det forkastet. Vi vil erindre, at den daværende regering fik ophøjet det forkastede mæglingforslag til lov. Mit parti havde dengang den opfattelse, at resultatet af mæglingforslagets forkastelse måtte føre til nye forhandlinger, så meget mere som forligsmanden i 1946 tilsagde sin medvirken til et sådant forsøg, og derfor mente mit parti dengang, at forligsmulighederne ikke var udtømt. Det vil også erindres, at den daværende regering afviste denne tanke, og det forkastede mæglingforslag blev ophøjet til lov.

De samvirkende Fagforbund, der er hovedorganisationen for Dansk Slagteriarbejderforbund, har i den korte tid, der har været til rådighed, siden vi blev bekendt med, at det mæglingforslag, hvorpå der skulle afgives svar i aftes, blev forkastet, også i denne omgang været af den opfattelse, at enhver mulighed for at undgå et

regeringsindgreb burde forsøges. De samvirkende Fagforbund har derfor haft forbindelse med Dansk Slagteriarbejderforbund og har efter en beslutning i forretningsudvalget i dag til formiddag henstillet til forbundet at udsætte strejkens iværksættelse en uge med det formål at undersøge enhver tænkelig mulighed for at få parterne på talefod med hinanden dels for at undgå konflikten iværksættelse, dels og vel nok navnlig for at undgå et regeringsindgreb. Dansk Slagteriarbejderforbund har imidlertid ikke ment at kunne efterkomme denne henstilling, og jeg vil sige, at som organisationsmand kan jeg kun beklage det; jeg kan kun beklage den udvikling, der nu har nødvendiggjort, at regeringen under henvisning til vort lands økonomiske situation har fundet sig foranlediget til at fremsætte det foreliggende lovforslag.

Jeg har den principielle opfattelse — en opfattelse, der deles af enhver ansvarlig organisationsmand, og som også deles af De samvirkende Fagforbund — at når parterne i et overenskomstforhold har forhandlet på normal måde og man derefter er nået frem til et forslag — hvadenten det sker ved en direkte forhandling, eller det sker under medvirken af statens forligsmand — må resultatet af den forskriftsmæssige afstemning også medføre de naturlige og de forudsete konsekvenser. Hvis et sådant overenskomstforslag tiltrædes, må det medføre den almindelige fredspligt mellem parterne i det tidsrum, for hvilket overenskomsten er indgået, og hvis det forkastes, må det have sin udløsning i en konflikt, d. v. s. en arbejdskamp. Efter min mening bør ingen blande sig i dette forhold, og derfor er det også min principielle opfattelse, at denne konflikt burde have lov til at komme til udløsning; den burde have lov at forløbe, indtil parterne påny kunne komme på talefod og derved finde frem til en afgørelse, der igen kunne forelægges til afstemning. Det var det, der var god latin i gamle dage.

Det var — som jeg allerede har antydnet — vor opfattelse, at man ikke i denne sag skulle handle overilet, at man skulle søge at få parterne i kontakt med hinanden. Et samarbejde i den kommende 2-årige periode, der hviler på en frivilligt indgået ordning, vil altid være at foretrække for en